У Вероні, гей, на брамі кам’яній,
Там стояли три жовняри молоді;
Як стояли, так стояли, говорили:
Бодай би ся ясні мури розвалили!
Не так мури кам’янії, як ті брами,-
Заплакала стара ненька сльозоньками.

Не плач, мати, не плач моя, не журися,
Маю ж бо я що убрати, подивися:
Маю кабат, маю зброю, в чім ходити,
Тече кровця річеньками, є що пити.
Не так пити-пропивати, як гуляти,-
Чисте поле романове, моя мати.

Ходить жовняр молоденький на патролі,
Аж там летя, підлітають три соколи.
Ой соколи, ой бистрії, де бували?
В чистім полі романовім попасали;
Попасали білі руки, чорні очі,
А все тото буковинські парубочі.

(1861)